

Sygn. akt **XI Ka 930/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Kaczor

Sędziowie SO Elżbieta Daniluk

SO Magdalena Kurczewska - Śmiech (spr.)

p. o. Protokolanta Przemysław Szewczyk

przy udziale Prokuratora Ewy Stelmach

po rozpoznaniu dnia 26 stycznia 2016r.

sprawy **P. M. (1) s. K. i W. z domu Ploto, ur. (...) w C.**

oskarżonego o czyn z art. 279 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 22 czerwca 2015r. sygn. akt **II K 523/14**

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Elżbieta Daniluk Sławomir Kaczor Magdalena Kurczewska-Śmiech

XI Ka 930/15

UZASADNIENIE

P. M. (2) został oskarżony o to, że:

w dniu 14 marca 2014r. w C. woj. (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. I. dokonał kradzieży z włamaniem do sklepu (...) w ten sposób, że po uprzednim wybiciu dolnej szyby w drzwiach wejściowych przedostał się do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia siedmiu laptopów tj. A. (...) o nr seryjnym: (...), D. (...) o nr seryjnym: (...), D. (...) o nr seryjnym: (...), D. (...) o nr seryjnym: (...), L. (...) o nr seryjnym (...), A. (...) o nr seryjnym: (...), A. (...) o nr seryjnym: (...) czym spowodował straty na łączną kwotę 15000 zł na szkodę Komputer 3000 G. L. z/s w B.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

II. w dniu 29 marca 2014r. w C. woj. (...) przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem do sklepu (...) w ten sposób, że po uprzednim wybiciu dolnej szyby w drzwiach wejściowych przedostał się do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dziewięciu laptopów tj. H. (...) -n070sw o nr seryjnym: (...), L. B. (59- (...)) o nr seryjnym:SN:

(...), S. (...) o nr seryjnym: SO1- (...) -V, Samsung A. B. 2(...) o nr seryjnym: S/N: (...), A. (...) - (...) o nr seryjnym: (...), T. (...) DN o nr seryjnym: (...), S. (...) o nr seryjnym: SO1- (...) -S, Samsung (...) - (...) o nr seryjnym: (...), A. (...) o nr seryjnym: (...) czym spowodował straty na łączną kwotę 19221 zł na szkodę K. 3000 G. L. z/s w B.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

III. w nocy z 07/08 maja 2014r. w C. woj. (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. I. dokonał kradzieży z włamaniem do zakładu jubilerskiego (...) w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu rolety antywłamaniowej oraz rozbiciu dwuskrzydłowego panelu okna przedostał się do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia biżuterii w postaci: 100 sztuk złotych łańcuszków, 250 sztuk srebrnych łańcuszków, 20 sztuk złotych bransolet, 100 sztuk srebrnych bransolet, 30 par złotych kolczyków, 100 par srebrnych kolczyków, 20 sztuk złotych wisiorków oraz 50 sztuk srebrnych wisiorków czym spowodował straty na łączną kwotę 50000 zł na szkodę D. Z.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2015r. Sąd Rejonowy w Chełmie:

I. oskarżonego **P. M. (1)** uznał za winnego tego, że w nocy z 07/08 maja 2014r. w C. woj. (...) przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem do zakładu jubilerskiego (...) w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu rolety antywłamaniowej oraz rozbiciu dwuskrzydłowego panelu okna przedostał się do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia biżuterii o łącznej wartości 8.029,22 zł oraz dokonał zniszczenia wyposażenia zakładu na kwotę 1.870,70 zł, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzył: **P. M. (1)** karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia zatrzymania, tj. od dnia 8 maja 2014 roku do dnia 22 czerwca 2015 roku, przy czym dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dniowi kary pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **P. M. (1)** uniewinnił od dokonania zarzucanych mu w pkt I i II aktu oskarżenia czynów wyczerpujących dyspozycję art. 279 § 1 kk;

IV. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, zaś wchodzące w ich skład wydatki postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, a zarzucił mu na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą surowość kary w stosunku do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, wymierzonej w oparciu o jedynie okoliczności obciążające, w tym także, na skutek błędnego przyjęcia, iż wartość zabranego mienia (8 029,22 zł) oraz szkody wyrządzonej przestępstwem (1 870,70 zł) była znaczna, przy jednoczesnym całkowitym zbagatelizowaniu występujących w sprawie okoliczności łagodzących.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, co do istoty, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, które określają kierunek apelacji, postawione w niej zarzuty i sformułowane wnioski.

Wina oskarżonego P. M. (1) nie jest w sprawie kwestionowana i w świetle zebranego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości. Sąd Rejonowy w należyty sposób przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonał

prawkłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego oraz poczynił, co do zasady, prawkłowe ustalenia faktyczne.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest zgodna z zasadami prawkłowego rozumowania, ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, nie zawiera błędów faktycznych i logicznych, nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów a zatem korzysta z ochrony przewidzianej w treści art. 7 kpk.

Prawkłowa jest również kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu.

Co się zaś tyczy treści wniesionego środka odwoławczego, to wbrew stanowisku skarżącego wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności nie jest rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Z rażąco niewspółmiernością mamy do czynienia tylko wtedy, kiedy rodzaj i wymiar orzeczonych kar i środków karnych nie nadaje się do zaakceptowania, w istotny sposób odbiega od kar orzekanych za podobnego rodzaju przestępstwa, nie uwzględnia w dostateczny sposób stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu i z racji na to w sposób oczywisty nie jest w stanie zrealizować funkcji kary w zakresie indywidualnego oddziaływania, prewencji ogólnej i społecznego poczucia sprawiedliwości. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. Sąd Okręgowy zauważa przy tym, że kara sprawiedliwa to taka, która zachowuje właściwe proporcje pomiędzy jej funkcją represyjną i wychowawczą i taki walor ma właśnie kara wymierzona P. M. (1).

Sąd Okręgowy zważył, jak słusznie podnosi skarżący, że przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy oraz żalu są jednymi z najistotniejszych okoliczności łagodzących, a więc istotne jest, by w każdym przypadku rozważyć, czy tego rodzaju postawa ma charakter rzeczywisty, wynikający z pobudek moralnych, a więc niekoniumkturalny - to jest obliczony na doraźny użytek procesowy.

Z lektury uzasadnienia Sądu I instancji istotnie nie wynika wprost, że owo przyznanie się do winy oskarżonego Sąd potraktował jako okoliczność łagodzącą, nie mniej jednak miał na uwadze postawę oskarżonego, który przyznał się do winy, co zostało zawarte w tej części uzasadnienia, gdzie Sąd Rejonowy dokonał analizy dowodów w sprawie. Wskazać nadto należy, że okoliczność ta nie może zostać w sprawie niniejszej przeceniona. Przyznanie się oskarżonego do winy miało przecież miejsce w sytuacji kiedy zebrane w sprawie dowody w postaci odnalezienia biżuterii na strychu w miejscu zamieszkania P. M. (1), oraz w postaci pozostawionych na miejscu włamania linii papilarnych współsprawcy kradzieży, czy śladów DNA oskarżonego miały wydzźwięk decydujący o winie oskarżonego w sposób dobitny. W takiej sytuacji, przyznanie się do winy jest tylko potwierdzeniem dowodów o niej świadczących w sposób nie budzący wątpliwości i choć winno być uwzględnione jako okoliczność przemawiająca na korzyść oskarżonego, nie może mieć ono charakteru dominującego nad innymi okolicznościami, które w sprawie niniejszej na niekorzyść oskarżonego prawkłowo uwzględnił Sąd I instancji. P. M. (2) jest osobą zdemoralizowaną, uprzednio dwukrotnie karana za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym za jedno z poważniejszych, jakim jest rozbój. Od skazania go za ten czyn do popelnienia kolejnego upłynął okres zaledwie roku, co świadczy o niepoprawności oskarżonego i zupełnym lekceważeniu obowiązującego porządku prawnego. W świetle powyższego logiczną konsekwencją związaną z prawkłowym oddziaływaniem kary jest to, że będzie ona wymierzana w kategoriach kary surowszej. Taką też karę Sąd Rejonowy wymierzył i nie można uznać jej za rażąco niewspółmiernie surową.

Nie ma racji obrońca oskarżonego, iż Sąd Rejonowy nieprawkłowo uwzględnił jako okoliczność obciążającą „znaczną wartość zabranego mienia oraz szkody wyrządzonej przestępstwem”. Pojęcie, które sformułował Sąd I instancji nie jest tożsame z pojęciem mienia znacznej wartości w rozumieniu art. 115 § 5 kk a przyjęta wartość mienia nie wskazuje na takie rozumowanie Sądu I instancji. Użyte sformułowanie odnosi się do znacznej ilości sztuk przywłaszczzonej biżuterii, co odzwierciedla dokumentacja fotograficzna zawarta w aktach sprawy i jej wartości nie będącej przecież wartością, o której mowa w art. 115 § 5 kk.

Niezależnie więc od zasadności argumentacji skarżącego w omawianym wyżej zakresie ilość i charakter nagromadzonych okoliczności obciążających, wyszczególnionych przez Sąd Rejonowy na k.1181v uzasadnienia nie jest w stanie zrównoważyć okoliczność łagodzącą podnoszona przez obrońcę. Prawkłowe uwzględnienie tych ostatnich

– orzeczonej kary dwóch lat i dwóch miesięcy pozbawienia wolności nie czyni rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt. 4 kpk. Orzeczona kara pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, właściwości i warunków osobistych oskarżonego. Spełni wobec oskarżonego swe cele wychowawcze i zapobiegawcze oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Brak jest więc podstaw do złagodzenia orzeczonej wobec oskarżonego kary. Tylko odpowiednio surowa represja karna, taka jak w zaskarżonym wyroku, jest w stanie uzmysłwić oskarżonemu naganność jego czynu i powstrzymać go od tego typu zachowań w przyszłości a nadto właściwie ukształtować świadomość prawną społeczeństwa. Wskazać nadto należy, że czyn za który oskarżony został skazany jest zagrożony karą do 10 lat pozbawienia wolności, zatem orzeczona kara nie tylko nie jest rażąco niewspółmiernie surowa, ale wręcz oscyluje w granicach dolnego ustawowego zagrożenia.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do obniżenia wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności. Tym samym z uwagi na treść art. 69 § 1 kk, wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności wyklucza możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, gdyż taka nie może przekraczać kary dwóch lat (porządek prawny obowiązujący do 1 lipca 2015 r.). Rozważania zatem dotyczące prognozy kryminologicznej oskarżonego, które przedstawia obrońca nie mają znaczenia.

W tym stanie rzeczy brak było podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego.

Nie stwierdzając uchybień w postępowaniu przed Sądem I instancji, które uzasadniałyby potrzebę zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania – w tym z przyczyn wskazanych w treści art. 439 oraz 440 kpk – Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego wydano w oparciu o przepis art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk.

Elżbieta Daniluk Sławomir Kaczor Magdalena Kurczewska-Śmiech